

този комитет като "един от членовете на Българския Централен комитет"⁷. Уставният документ на този комитет съдържа разпореждания за четите, но фиксира същевременно прехода към нов тип ръководство. Българският комитет" в Белград по същество е Централен комитет за емиграцията в Сърбия, като обвързва и подчинява плановете си на общонационалното четническо движение.⁸

В уставните документи от 1867 г., с които разполагаме, липсва специална обосновка за функциите на "Началствата" и "Централния комитет" по отношение на етапа на освободителното движение, за което са предназначени. Но в изложението за правата и задачите им разграничението е ясно, и то именно в техните функции за определен етап - "Началствата" от 1861-1862 и 1867 г. са ръководство на четническото движение при обявяването и в хода на революционните действия, Главната канцелария от 1858 г. и Централният комитет от 1867 г. - органи за подготовка на българите за въстание в страната и сред емиграцията в държавите, където тя живее.

Задачите на Централното ръководство на революционното движение са определени най-ясно в два варианта на "Закона" или "Правилника за четите, образувани за извоюване свободата и независимостта на България" от ранното лято на 1868 г., документ, подготвен за Хаджидимитровата чета. Това е и най-разгърнатото изложение за мястото и ролята на "Привременното правителство", чието название се появява в този си вид за пръв път през 1868 г. и после преминава за известно време в организационните принципи и практика на БРЦК.

В достигнатата до нас не много обилна документация на братята Иван и Райчо Попхристови се намира в чернова и препис "Закон" за ръководство на четите през 1868 г.⁹ Черновата е писана от Ив. Попхристов, получил военно образование в Русия, чин поручик, и награден с високи медали за службата си в Кавказ през 1864-1866 г., подал оставка "по домашни обстоятелства" и завърнал се при семейството и сънародниците си. След като пребивава известно време в Одеса, Цариград и родния си град Габрово, Попхристов се установява в Пловдив при брат си Райчо, известен родолюбец, който участвувал в ТЦБК и БРЦК и подпомагал морално и материално революционното движение и по-рано, и през следващите години. Попаднал в Румъния по време на създаването на Тайния комитет, той участвал в работата му и принадлежи, по свидетелства на съвременници, към революционно настроените негови членове. През 1867 г. съставя брошурата "Раните на България", преведена на френски език и редактирана от Д. Великсин, която е протест